

Să aduci roadă și să fi o mărturie (Ioan 15.8)

În evanghelia după Ioan capitolul 13 ne este prezentat Domnul în lucrarea Lui milostivă pentru poporul Său, care avea scopul, ca în timpul absenței Sale ei să poată avea părtășie sau „parte” cu El acolo unde este El, în Casa Tatălui Său. În evanghelia după Ioan capitolul 14 Domnul mângâie inimile noastre, prin aceea că El ne relatează despre venirea Duhului Sfânt, prin care este posibil lui Hristos să fie la noi, căci El spune despre acela care păzește poruncile Lui „Eu Îl voi iubi și Mă voi arăta lui”, și despre Tatăl și despre Sine Însuși El spune, „Noi vom veni la El și ne vom face locuința împreună cu el” (Ioan 14.21,23). Dacă noi avem parte cu Hristos, acolo unde este El, și El are parte cu noi, acolo unde suntem noi, aceasta ne pregătește să aducem roadă, așa cum ne este prezentat în evanghelia după Ioan capitolul 15.

Capitolul începe prin a prezenta pe Domnul ca adevărata viță, pe Tatăl ca vier și pe ucenici ca mlădițe. Pentru a preveni orice neînțelegere cu privire la această secțiune, este important să reținem că aici nu este vorba de Hristos ca și Cap și de ucenici ca mădulare ale trupului Său, așa cum este arătat în epistolele apostolului Pavel. Aici este vorba de Hristos și de aceia care mărturisesc a fi ucenicii Lui pe pământ. Când studiem credincioșii ca mădulare ale trupului lui Hristos, atunci ne gândim la privilegiile lor cerești, uniți cu Capul din cer. În acest trup nimic nu poate fi neautentic, și din acest trup nu poate fi înlăturat nici un mădular. Când însă privim credincioșii ca ucenici ai Domnului, atunci ne gândim la responsabilitatea lor de a purta caracterul Său, ca astfel să-L prezinte în lumea în care El este absent. Între acești ucenici pot fi mărturisitori falși, mlădițe moarte, care sunt bune numai pentru a fi arse.

Urmărind învățătura acestui pasaj ne-am putea pune trei întrebări:

1. Ce este roada, despre care Domnul vorbește?
2. Ce măsuri sunt luate, pentru ca ucenicii să aducă roadă?
3. Care este marea intenție în ceea ce privește rodirea?

Nu putem noi spune că roadă este tot ce în viața noastră este în concordanță cu Dumnezeu? Dar numai ceea ce este în noi din Hristos poate fi spre bucuria Tatălui. De aceea noi putem spune: aducerea de roadă înseamnă că ființa lui Hristos se reflectă în viața ucenicilor Săi. Citim în Galateni 5.22: „Roda Duhului, dimpotrivă, este: dragoste, bucurie, pace, îndelungă răbdare, bunătate, facere de bine, credincioșie, blândețe, stăpânire de sine.” Acestea sunt exact calitățile, care au caracterizat pe Hristos pe drumul Său aici pe pământ, și care au dat naștere la exprimarea bunei plăceri a Tatălui, căci glasul din cer a spus: „Acesta este Fiul Meu preaiubit în care Mi-am găsit desfătarea.” Roadă nu este numai predicarea și darea de învățătură, sau diferite feluri de slujire, sau, ca în această secțiune, prin predicare să câștigi suflete pentru Hristos, ci însușirile frumoase ale lui Hristos prezentate în sufletele care au fost câștigate. Vai, este posibil să fi activ în slujirea creștină și totuși în viață să se vadă foarte puțin din ființa lui Hristos, și de aceea să aduci numai puțină roadă spre buna plăcere a Tatălui.

În afară de aceasta să ne gândim că ceea ce se înalță ca roadă spre Dumnezeu, se îndreaptă ca mărturie spre oameni. Aceste două gânduri sunt exprimate în cuvintele Domnului: „În aceasta Tatăl Meu este preamărit, că aduceți roadă multă și deveniți ucenici Mei”. Viața, care glorifică pe Tatăl și bucură inima Lui, devine mărturie față de lume, că noi suntem ucenicii lui Hristos. Că noi cu adevărat suntem ucenicii Lui, devine mult mai clar prin blândețe și îndelungă răbdare, decât prin orice multă activitate. Încrederea liniștită a Mariei în Domnul, care a făcut-o să se așeze la picioarele Domnului și să asculte cuvintele Lui, a adus multă roadă, care a fost mult mai

plăcută pentru inima lui Hristos, decât toată energia Martei. Noi nu suntem toți chemați sau dotați pentru a predica sau a da învățătură, sau pentru multe alte feluri de slujiri; dar fiecare dintre noi îi stă la dispoziție – atât credincioșilor în vârstă, cât și credincioșilor tineri – să prezentăm în viața noastră însușirile frumoase ale lui Hristos și astfel să aducem roadă pentru Tatăl și să fim o mărturie pentru oameni. Hristos nu mai este *personal* pe pământ, dar Dumnezeu dorește, ca Hristos să fie văzut în continuare în sens *moral* în poporul Său. În măsura în care aceasta este adevărat cu privire la noi, va fi roadă și mărturie.

Dar cum ia naștere roada în viața ucenicilor lui Hristos? Să luăm mai întâi seama la cuvintele Domnului, „Eu sunt adevărata viță” (versetul 1). Rода viței se află pe mlădițe, și mlădițele pot fi roditoare numai dacă ele au o legătură vie cu vița. Hristos este izvorul vieții pentru credincios. Caracterul natural poate prezenta temporar multe însușiri atrăgătoare, dar el nu poate reflecta însușirile plăcute ale Aceluia, care S-a făcut pe Sine nimic, ca să slujească altora în dragoste. Despărțit de Hristos – Izvorul vieții – nu poate fi roadă pentru Tatăl. Ca să aduci roadă, mai multă roadă și multă roadă, potrivit cuvintelor Domnului este ceva, pe care Tatăl îl face, ceva, pe care El Însuși îl face, și ceva, ce noi putem face.

Mai întâi găsim acțiunea Tatălui în pedepsire și disciplinare (versetul 2). Corespunzător tabloului pare fi posibil, ca o mlădiță, cu toată legătura ei vie cu vița, să fie neroditoare. Pe aceasta vierul o taie. Aceasta ar fi o formă extremă de disciplinare, despre care probabil Noul Testament ne dă un exemplu grav în cazul unor frați și al unor surori din adunarea din Corint, a căror viață a fost atât de mult spre dezonorarea Domnului, că ei au fost luați prin moarte, așa cum citim: „sunt între voi mulți neputincioși și bolnavi și nu puțini au adormit” (1 Corinteni 11.30). În afară de aceasta Tatăl Se preocupă cu aceia care aduc roadă, pentru ca ei să aducă mai multă roadă. Despre aceștia Domnul spune: „orice mlădiță care aduce roadă, o curăță, ca să aducă și mai multă roadă”. Așa citim în epistola către Evrei capitolul 12, că Tatăl ne disciplinează „pentru binele nostru, ca să ne facă părtași sfințeniei Lui”. Încercările, prin care noi trebuie să trecem, îngrijorările pe cale, bolile, care vin asupra noastră, întristarea, care frânge inima noastră, și umilirile, căroră probabil noi suntem expuși, le permite un Tată care ne iubește, pentru ca noi să recunoaștem și să judecăm tot ce este fals în gândurile noastre, cuvintele și căile noastre, așa că Hristos ia chip tot mai mult în noi, și prin aceasta aducem roadă, prin aceea că noi prezentăm ceva din trăsăturile de caracter plăcute ale lui Hristos.

În al doilea rând este ceva, pe care Domnul Însuși îl face, pentru ca astfel noi să aducem roadă (versetul 3). El a spălat deja picioarele ucenicilor și poate spune: „Acum voi sunteți curați din cauza cuvântului pe care vi l-am spus.” Aceasta ar însemna, că spălarea picioarelor din Ioan 13, care ne face capabili să avem părtașie cu Domnul, ne pregătește să prezentăm în viața noastră slava lui Hristos.

În al treilea rând, pe lângă preocuparea Tatălui cu noi și slujba milostivă a Domnului pentru noi este și contribuția noastră, care trebuie să conducă la o viață roditoare (versetele 4-5). Dacă dorim ca viața noastră să fie o expresie frumoasă, chiar dacă este slabă, a grației lui Hristos, atunci trebuie să punem bine la inimă cuvintele Domnului „rămâneți în Mine!”. Ce este așa de important în aceste cuvinte, care se repetă așa de des în aceste versete? Nu conțin ele o dependență plăcută și personală de Hristos, care ne va păstra aproape de El și ne lasă să trăim în strălucirea dragostei Lui? Este foarte binecuvântat să ne ajutăm și să ne slujim reciproc, dar a rămâne în Hristos nu înseamnă să fi dependent de slujire sau să te sprijini pe un slujitor al Domnului, oricât de corect ar fi aceasta uneori. Ele înseamnă să fie personal dependent de El și să te sprijini pe El. Așa spune mireasa în Cântarea Cântărilor: „La umbra Lui m-am desfătat și

m-am așezat; și rodul Lui este dulce pentru cerul gurii mele”. Dacă studiem însușirile de caracter plăcute, așa cum ele sunt prezentate în chip desăvârșit în Hristos, atunci vom găsi bucurie în această roadă minunată. Și, în timp ce ne preocupăm cu El, noi înșine vom fi marcați de ceea ce este dulce pentru cerul gurii noastre. „Privind cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, suntem transformați în același chip al Lui, din slavă în slavă” (2 Corinteni 3.18). Să privim și cuvintele Domnului, „despărțiți de Mine nu puteți face nimic”. Un adevăr pe care noi toți îl cunoaștem, dar pe care des îl uităm. Noi avem nevoie unul de altul, așa cum ne arată această secțiune și multe alte locuri din Scriptură, dar înainte de toate avem nevoie de Hristos, deoarece noi, în ceea ce privește roadă, nu putem face nimic fără El.

Cuvintele Domnului prezintă și cazul serios al unei mlădițe moarte – al unui mărturisitor fără viață, care ce-i drept poate face activități mari, dar care, deoarece nu are nici o legătură de viață cu Hristos, nu poate aduce roadă pentru Tatăl (versetul 6). Într-o astfel de persoană nu se vede nimic din ființa lui Hristos. Ea nu numai va fi „îndepărtată”, așa cum este cazul în versetul 2, ci ea va fi aruncată afară ca mlădiță moartă și uscată și arsă. Nu era Iuda un exemplu serios pentru un om, care înaintea oamenilor avea într-adevăr o mărturie bună, dar lăuntric nu avea nici o legătură de viață cu Hristos?

În final Domnul ne încurajează, prin aceea că ne prezintă ce binecuvântare este să aduci roadă (versetele 7-8).

1. Dacă rămânem în Hristos și astfel purtăm trăsăturile de caracter ale lui Hristos, vom avea felul lui de gândire, așa cum el se arată în cuvintele Sale, și având felul Lui de gândire putem să ne rugăm așa fel ca rugăciunile noastre să fie ascultate.
2. Prin aducerea de roadă vom glorifica pe Tatăl, căci noi prezentăm natura lui Hristos, care era expresia desăvârșită a Tatălui.
3. Dacă avem însușirile de caracter ale lui Hristos, atunci vom depune mărturie în lume despre faptul că noi suntem ucenicii Lui. Noi vom fi în lumea aceasta martori ai Omului minunat din glorie. Domnul nu spune, „dacă predicați, veți fi ucenicii Mei”, ci „dacă aduceți multă roadă”. Mărturia pentru Domnul este viața ucenicilor. Ea este o mărturie vie!